

Περίληψη: Ο λόγος περί μεταχαϊντεγκεριανών προσεγγίσεων στο τεχνολογικό φαινόμενο ενέχει μια σειρά από μεθοδολογικές και ερμηνευτικές προϋποθέσεις. Θα πρέπει, κατά πρώτο λόγο, να αναγνωρίσουμε μια διακριτή παράδοση, η οποία εντός του κλάδου της σύγχρονης φιλοσοφίας που αποκαλούμε τις τελευταίες δεκαετίες φιλοσοφία της τεχνικής διαμορφώνει προβληματικές και διατυπώνει ερωτήματα για το τεχνολογικό φαινόμενο αντλώντας από διαφοροποιημένα ρεύματα της σύγχρονης φαινομενολογίας. Εάν αναφερθούμε δε συγκεκριμένα στους δύο φιλόσοφους της τεχνικής στους οποίους θα εστιάσουμε, η όλη σύμπλεξη που τους οδηγεί στην αναμέτρηση με τον χαϊντεγκεριανό στοχασμό περί τεχνικής είναι απολύτως διαφορετική. Ο μιν Hubert Dreyfus αντλεί στοιχεία από τις θέσεις του περί μη δυνατότητας ολικής τυποποίησης της νοήμονος συμπεριφοράς από τη χαϊντεγκεριανή φαινομενολογία, μεταξύ άλλων, και συγκεκριμένα από τη φαινομενολογική ανάλυση του εργαλείου, σε αντιδιαστολή προς το απλό αντικείμενο της θεωρησιακής στάσης στο Είναι και Χρόνος. Στον Borgmann, αντιθέτως, το ενδιαφέρον για την πληροφορία ως τέχνημα έρχεται στη συνέχεια της ενασχόλησής του με την ερμηνευτική φιλοσοφία, με όρους ιστορικούς και συστηματικούς, εντός της οποίας εντάσσει και την προβληματική της γλώσσας στον ύστερο Χάιντεγκερ. Ο Borgmann, παίρνει ως αφητηρία όχι τον πρώιμο Χάιντεγκερ του Είναι και Χρόνος, όπως ο Dreyfus, αλλά τον ύστερο Χάιντεγκερ, συγκεκριμένα τις προβληματικές του πράγματος (Ding) και του τετραμερούς (Geviert), καθώς κατ'αυτόν ο πολιτισμός της πληροφορίας διέπεται από μια θεμελιώδη ανισορροπία μεταξύ σημείων και πραγμάτων, πράγμα που καταλήγει να εκλαμβάνει την ίδια την πραγματικότητα ως πληροφορία.

